

není, trvá tato jeho zákonná povinnost a on musí, když jeho manželka to žádá, k plnění zákonné vyživovací povinnosti býti přidržena, aťsi má či nemá důvod k rozvodu manželství se žalobkyní z její viny. Otázka, zda žalobkyně žalovaného zlomyslně opustila a ze svého bytu ho vykázala, nemá za tohoto stavu věci v tomto sporu rozhodného významu, neboť zde neřeší se otázka viny stran na jejich rozchodu, nýbrž jen otázka povinnosti žalovaného k vyživování žalobkyně jako jeho manželky.

Čís. 2594.

Lze platně uhlaviti úplňu za vzdání se hostinské koncese.

(Rozh. ze dne 8. května 1923, Rv I 36/23.)

Žaloba o neplatnost trhově smlouvy ze dne 6. listopadu 1920, již byl žalobce koupil od žalovaného dům s hostincem za 170.000 Kč, byla procesním soudem první stolice zamítnuta. V odvolání napadl žalobce rozsudek prvního soudu jen potud, pokud smlouva ohledně vzdání se koncese hostinské, hotelové, výčepnické a bytu v ceně 73.000 Kč nebyla uznána za neplatnou. Odvolací soud rozsudek prvního soudu potvrdil a uvedl mimo jiné v důvodech: Prováděje odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, broj odvolatel proti názoru soudu prvního, že koncese hostinská může býti předmětem obchodu a jako taková míti majetkovou hodnotu. Stanovisko žalobce, že koncese je právem ryze osobním, nepřevoditelným a nezczitelným, nedá se uhlajiti. Koncese hostinská přes svou osobní povahu jest součástí jmění oprávněného, jest předmětem zpeněžitelným, jelikož je živnostenským oprávněním, jaké má na mysli ustanovení Šu 334 ex. ř. a Šu 19 živn. řádu, dovoluje z důležitých příčin i propachtování takového podniku. Proto také dle ustálené nyní judikatury je přípustno vedení exekuce na koncesi hostinskou za účelem uspokojení nároku vymáhajícího věřitele. Je-li tomu tak, jest náhled prvního soudu správným a, když tento soud zjistil, že peníz 73.000 K za vzdání se koncese hotelové, hostinské a výčepnické je nízkým, dospěl i k správnému závěru, že toto odstupné není odstupným za byt a že důsledkem toho smlouva trhová a odstupní ze dne 6. listopadu 1920 je platná a že ustanovení Šu 6 nařízení čís. 83 z roku 1918 sb. z. a n. zde použití nelze.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovoláním lze se obíratí jenom potud, pokud je nesprávné právní posouzení spatřováno v tom, že odvolací soud vyslovil, že hostinská koncese může býti předmětem obchodu a jako taková že může míti majetkovou hodnotu. Žalobce i v dovolání pravě podstatě rozepře se uhlábaje, neopouští v nižších stolicích uplatněného názoru právního, že hostinská koncese je nezpeněžitelná, nepřenosná a že je vyloučena

z právního obchodu. Přehlíží, že nešlo o prodej hostinské koncese v pravém slova smyslu, nýbrž že šlo u žalovaného o vzdání se koncese hotelové, hostinské a výčepnické pro dům č. p. 109 v B. za peněžitou úplatu. Šlo o oboustrannou závaznou a úplatnou smlouvu o vzdání, která v zákoně nikde není zakázána, a jejímž předmětem je podle utvořivších se poměrů hospodářských a s takovým vzdáním pravidelně spojovaných účinků právních a majetkových, majetková hodnota v tom záležející, že podle očekávaných a předpokládaných účinků, jež provázejí takové vzdání řečených koncesí ve prospěch třetích osob, vytváří se pro nabyvatele zdroj příjmů, jehož mohutnost je vyvažována výší odstupného za takové vzdání zaplaceného. S touto právní podstatou řečené smlouvy o vzdání se koncese nemá ničeho činiti právní otázka, zdali hostinská koncese je nespěnitelná, neprodajná, nepřenosná a že je vyloučena z právního obchodu. Také je zřejmo, že nejde o odstupné za byt, a že vůbec nejde o nájem, nýbrž o pacht živnosti hotelové, hostinské a výčepnické, jichž umožněné dosažení je předmětem řečené smlouvy a to předmětem hlavním a právní povahu celé smlouvy zřetelně určujícím. Když odvolací soud vedle toho nadbytkem ještě zjišťuje, že odstupné je vzhledem k daným poměrům nízké, jsou tím vyvráceny všechny námitky dovolatelovy v této příčině pronášené.

Čís. 2595.

Při důkazu výsledkem stran jest co nejprísněji šetřiti zásady bezprostřednosti. Není zejména přípustno, by strana po svém výsledku v nepřítomnosti soudce výpověď do protokolu nadiktovala. Na tomto poklesku (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) nezmění se ničeho tím, že byl pak protokol soudcem v přítomnosti stran přečten a schválen.

(Rozh. ze dne 8. května 1923, Rv I 671 '23.)

Oba nižší soudy vyhověly žalobě.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zásada bezprostřednosti vyžaduje, by soudce, rozepři projednávající, účastnil se celého ústního jednání, totiž všech úkonů procesních. K těmto náleží dle §u 207 odstavec první c. ř. s., by o každém ústním projednávání na soudě byl sepsán jednací protokol, což jmenovitě platí také dle §u 380 odstavec první a 343 odstavec první a druhý c. ř. s. o protokolování výsledku výsledku výsledku stran. Při provádění důkazu výsledkem stran musí býti dbáno zásady bezprostřednosti co nejprísněji, a zajisté ještě úzkostlivěji než při provádění ostatních důkazu. Zákon klade předpisem §u 375 odstavec druhý c. ř. s. obzvláštní důraz na to, by tento důkaz prováděn byl u nalézacího soudu. Podle řečeného předpisu je provádění tohoto důkazu před dožádaným soudcem přípustno jenom tehdy, když jsou tomu na závalu nepřekonatelné překážky nebo